
Ioan 7:32

Au auzit fariseii mulțimea murmurând despre el aceste lucruri și au trimis arhieriei și fariseii slujitori ca să-l prindă.

Ἦκουσαν οἱ Φαρισαῖοι τοῦ ὄχλου γογγύζοντος περὶ αὐτοῦ ταῦτα, καὶ ἀπέστειλαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ὑπηρέτας ἵνα πιάσωσιν αὐτόν.

Una din întrebările cele mai frecvente atunci când vine vorba de Dumnezeu este, „De ce există atâta rău în lume și de ce permite Dumnezeu existența acestuia?” Întrebarea este de obicei agresivă, răutăcioasă, demolatoare. Cei ce-și pun astfel de întrebări ar fi bine să se întrebe și de ce există în lume atâta împotrivire față de bine. Atunci poate că ar înțelege că motivul pentru care există în lume atâta rău este chiar acesta: împotrivirea față de bine.

Când Dumnezeu l-a făcut pe om, toate lucrurile erau bune, și întreg universul - toată creația - era în deplină armonie. Dumnezeu l-a așezat pe om în paradis, și tot pământul, împreună cu toate câte erau pe el, i l-a dat în stăpânire. Ce bine ar mai fi fost posibil care să-i fi lipsit atunci omului? Niciunul. Și totuși, lipsindu-i încrederea în Dumnezeu, omul s-a împotrivit și a păcătuit împotriva lui Dumnezeu. Astfel a intrat în lume moartea și toate relele.

Numeroase sunt episoadele biblice în care oamenii în general - și poporul ales al lui Dumnezeu în special - s-au împotrivit lui Dumnezeu: s-au împotrivit binelui, preferând răul. Lupta aceasta a omului împotriva binelui este aproape instinctuală, așa cum se vede și în pasajul de față. Toate manifestările de acest fel sunt parcă supuse aceluiași mecanism pe care-l vedem funcționând în Cain din momentul în care vede că Dumnezeu se uită cu plăcere la jertfa fratelui său și cu neplăcere jertfa sa: supărarea față de Dumnezeu și invidia față de fratele său întunecă orice alt gând. Cain a adus jertfa sa într-un chip nepotrivit (după cum explică apostolul Pavel mai târziu - vezi Evrei 11:4); în acest incident deci, acesta poate fi considerat ca fiind răul inițial. Iar răul, odată făcut, atrage după sine pânda păcatului: „Dacă faci bine, vei fi bine primit; dar dacă faci rău, păcatul pândește la ușă; dorința lui se ține după tine, dar tu să-l stăpânești” (Geneza 4:7). Datorită tensiunii care se instalează astfel în omul care face un rău oarecare, împotrivirea în continuare față de bine devine aproape instinctuală. Preoții cei mai de seamă și fariseii despre care citim aici nu sunt străini de lucrurile acestea; cuvântările lui Isus abundă de detalii ale relelor pe care aceștia le săvârșeau.

Împotrivirea față de bine este de fapt manifestarea unui instinct de conservare - a răului, desigur -, căci simpla prezență a binelui este o amenințare fatală pentru rău. Fariseii aceștia și preoții care căutau să-l prindă pe Isus și să-l omoare nu făcuseră de fapt vreo cercetare elaborată prin care să afle dacă cele pe care le propovăduia Isus erau sau nu adevărate: ei își simțeau periclitată poziția privilegiată de care se bucurau în societate și acționau ca atare. Tot așa, cei mai mulți oameni care-l resping pe Isus nu fac asta din pricină că ar fi cântărit cu grijă ce anume înseamnă Isus pentru ei, ci pentru că văd în el pe cel care pe bună dreptate are multe de zis despre ei și de osândit în ei (8:26).

Binele osândește răul prin simpla sa prezență (Evrei 11:7), tot așa cum Dumnezeu este slăvit de oameni, nu prin declarații sforăitoare ci prin simpla manifestare a firii dumnezeiești în oameni. După cum Dumnezeu este slăvit în oameni prin aceasta, tot așa și recunoașterea slavei lui Dumnezeu nu vine prin admiterea cu vorbe a acestui lucru din partea celor care îndeobște îl denigrează pe Dumnezeu; slava lui Dumnezeu nu are nevoie de recunoaștere pentru a se îndreptăți: ea există și se manifestă pur și simplu.